

Táto relácia pojednáva o možnostiach breathariánstva, teda života bez jedenia jedla, no nie je to kompletný návod. V záujme vašej bezpečnosti, nepokúšajte sa prosím prestať jesť bez náležitého odborného vedenia. V záujme vašej bezpečnosti, nepokúšajte sa prosím prestať jesť bez náležitého odborného vedenia.

Pozývame vás teraz s nami sledovať záver 4-dielneho seriálu: „Isabelle Herculín: breathariánstvo ako spôsob života,“ v relácii Medzi Majstrom a žiakmi. V uplynulom roce se Isabella Herculín osvobodila od potreby fyzického jídla a žije jako breathariánka. Ve skutečnosti ji nikdy nenapadlo, že bude jednoho dne živým důkazem toho, že se lidstvo může vyživovat z prány nebo kosmické energie. Od narození Isabella nikdy neměla ráda maso a mléčné výrobky. Po dosažení dospělosti objevila, že potrava rostlinného základu, které dávala přednost, je známa jako „vegetariánská“ nebo „veganská.“ Postupně snižovala konzumaci jídla na stravu převážně z klíčků a řas a částečně vařenou zeleninu.

Když bylo vyléčeno zranění nohy její dcery terapeutem z oblasti aplikované energie psychologie, Isabella se přihlásila do kurzu jako terapeut. Shodou okolností během těchto školících seminářů její potřeba jídla ustala v souladu s jejím tělem, Isabella přestala jíst, dokud její tělo opět nezačalo toužit po jídle. A tak se mé tělo domáhalo více a více odpočinku (od jídla) a já se cítila pokaždé opravdu, opravdu dobře. Také jsem zkoušela být tzv. nezávislá na jídle během túry, kdy jsem šla týden s batohem na zádech a vše v báglu – stan a všechno, co k tomu patří – chůze 10 hodin denně, vyživována jen potěšením z bytí na živu a všechno okolo mě mělo opravdu nádhernou energii jedinečné formy. Jednoho léta, v době, kdy byla její dcera pryč, Isabella odpověděla na požadavek své tělesné potřeby a přestala jíst fyzické jídlo. Poté, co byla nezávislá na jídle po dobu dvou měsíců, rozhodla se pokračovat a spoléhat se s výživou jen na pránu. Když jsem se začala vyživovat jen tímto světlem, byla jsem sama s touto zkušeností, tak jsem si to mohla naplno

zažít a úplně to poznat, a žít to harmonicky. Tak asi po dobu třech měsíců jsem se vyvarovala jídla se svou rodinou a přáteli nebo jsem prostě řekla, že držím pár dnů půst, když jsem to nemohla říct jinak, což bylo akceptováno, protože jsem už po několik let téměř pravidelně držela půst. A čekala jsem asi tři měsíce, než jsem o této výživě ze světla nebo o „životní energii,“ jak ji nazývám řekla, dokonce to nebylo ani moc překvapením, protože jsem častokrát experimentovala s jídlem. Žádní moji přátelé opravdu nebyli překvapeni. Většinou poznamenali, že vypadám, že se dobře cítím – že vyzařuji větším klidem, včetně štěstí a bezvadného zdraví, což znamená vše. Takže zcela a téměř okamžitě akceptovali tento nový způsob mé výživy.

Pro mnoho breathariánů přechodový proces stát se breathariánem obvykle nastane během prvních třech týdnů. Většinou jsou změny nepohodlné nebo je někdy i bolest důsledkem samočištění těla z toxinů, které jsou nahromaděné

po mnoho let
jedením fyzické potravy.
Zajímavé, že takzvaný
přechodový proces
přišel Isabelle
mnohem později
a bylo to hodně
o psychologickém boji.
Když se podívám zpět,
zjistila jsem ve své minulosti,
že jak jsem se vyžívala
touto energií světla,
že tam byly etapy.
Při zpětném pohledu
jsem si všimla,
že každé dva měsíce,
a první byl
po dvou měsících,
kdy jsem po tři noci
měla pocit,
že zemřu.
První noc
po dvou měsících
jsem cítila, jakoby
se mé srdce mělo zastavit,
téměř úplně
a cítila jsem, jak se zcela
propadám.
Bylo to, jakoby se mé
tělo trochu rozkládalo,
dokonce přestože...
Cítila jsem, jako bych byla
trochu „rozšířená“
na mé matraci
a ve vesmíru. Byla jsem
skutečně vystrašená.
Opravdu jsem se sama sebe
po dvou měsících ptala...
Pro mě
výhody z výživy ze světla,
byli již zřejmé,
ale když za mnou přišel
strach a zeptal se mě
„Dobrá, dělám dobrou věc?“
Je to správné,
co dělám, protože
tomu popravdě hluboce
věřím, ale nebude to
nebezpečné?“
Takže se strachem

přišla pochybnost
a odpor, což
tu noc
nedělalo příjemnou.
Nespala jsem
celou noc.
Přešel den
a příští večer
to začalo nanovo.
Měla jste strach ze smrti?
Ano.
Ve skutečnosti druhý večer
jsem si byla vědoma
strachu ze smrti
a našla jsem se
v tom samém stavu,
dokonce ještě
více „rozšířeném.“
A tam mi můj hlásek
řekl:
„Dobrá, ano, nech to být.“
A pak jsem si řekla:
„Můj hlásek mi
řekl, nech to být.“
Také mi to řeklo:
„Co riskuješ?
Čeho se bojíš?“
A pak byla má odpověď
skutečně:
„Dobrá, ano,
bojím se, že umřu!“
Potom mi můj hlásek
řekl: „Tak co?“
A to bylo, že jsem
poznala opravdu,
že stav ve kterém
jsem se nalézala
více a více rozšířená
v celku,
ve vesmíru,
mi přinesl
stav bytí, který
byl velmi příjemný.
Tak jsem si řekla:
„Dobrá, ano, ve skutečnosti
pokud to je umírání,
nejsem z toho vylekaná.
Je to dokonce příjemné!“
A tak jsem šla dále,
cítila jsem,

že jestli umřu nyní,
umřu svobodná.
A pak
jsem udělala spojení
se strachem, strach ohraničí,
strach limituje, strach omezí,
strach dokonce dokáže
přinést utrpení, protože
přináší překážku.
A v tu chvíli
jsem v tom už více nebyla
zabředlá.
Proto
jsem to nechala zcela být.
Už jsem více strach neměla.
Myslím, že
to byla jedna z etap,
která opravdu umožňuje
kompletní přeprogramování
z těchto strachů a právě tak
po těch dvou měsících,
a od tohoto stádia
věřím a už nemám
strach.
A to mi umožňuje
žít zcela
v přítomné chvíli.
Žít v přítomnosti
a jakoby neexistovala
minulost a již více nebude
potřeba budoucnosti,
v danou chvíli,
ta radost je obrovská.
Kromě
psychologického boje
se strachem ze smrti
po prvních dvou měsících,
se Isabelle nezdálo,
že by měla obvyklé
transformační příznaky
jako jiní breathariáni
nebo jednotlivci nezávislí
na jídle, kteří tím prošli.
Takže jste neprocházela
procesem 21 dnů, o kterém
hovoří Jasmuheena?
Možná jsem tím prošla.
Bez toho, že byste věděla?
Popravdě, bez toho, že bych
si to uvědomila. Ve

skutečnosti jsem držela mnoho let s přestávkami půsty. Myslím, že proces probíhal hladce. Bez toho, že bych to zaznamenala, musela všechna ta očista proběhnout; jako 21denní proces během kterého probíhá čištění týden po týdnu. Myslím, že mi to probíhalo postupně; ne za tři týdny, ale možná za několik let. A stalo se to hladce a velmi jsem to ocenila. Pro ty, kteří chtějí 21-denní proces zvládnout najednou, je velice prospěšné držet půst, abychom se se osvobodili od většiny předsudků a všeho dalšího co by také mohlo vadit tělu. Takže těm, kteří to chtějí udělat, velice doporučuji to udělat, dokonce i když později ze světla nežijí. Protože to na nich zanechá následky, buňky zaznamenají, že je to možné a tohle vytvoří stav bezvadného bytí a přeprogramuje všechny domněnky, co nás limitují. Jakmile si Isabella osobně vyzkoušela radost žítí ze světla, pak už není návratu zpět k fyzickému jídlu. Pokoušela jste se jíst znovu během následujících

pár měsíců, které uplynuly od měsíce září? Pokoušet se jíst? Ne! Když mohu cítit to potěšení... Je to více než potěšení. To co mi žití ze světla může přinést, naplňuje mne do bodu, který jsem si nedovedla nikdy představit, a přesahuje potěšení vyživovat se pozemským jídlem. Mě tohle pozemské jídlo dává chvilkové potěšení v tu chvíli a poté pomine, a my potřebujeme jíst znovu, abychom, řekněme, našli určitou formu potěšení. Kdežto tato lehká výživa je konstantní, permanentní, nekonečná, neomezená a vyživuje láskou, která jde dokonce dále, než si dokážu představit. Isabella věří, že všichni lidé mohou znovu objevit tuto schopnost, žít z prány. Také podporuje soucitnou stravu bez živočišných produktů. Myslím, že lidská rasa, žila dříve ze světla. Myslím, že v dávných časech jsme se všichni vyžívali z této energie života. Protože když řeknu, že to bylo samozřejmé, že jsem se vyžívala tímto způsobem, bylo by to, jako bych si na něco vzpomněla a vyvstala mi velice radostná a šťastná vzpomínka.

Takže si myslím, že to máme všichni uvnitř sebe. Nyní nehodlám nikomu radit vyživovat se světlem, ale opravdu vyzývám lidi které potkám, aby měli nový postoj k jídlu a přemýšleli nad tím, co jedí a aby dbali na jídlo a vodu, kterou pijeme a hluboce nad tím přemýšleli, když se krmíme: „Co jíme?“ „Co máme na talíři?“ A co je také důležité, je láska, kterou má člověk pro sebe s ohledem na jídlo. Co je na našich talířích rozhoduje o lásce, kterou máme sami pro sebe, pro ostatní a také pro přírodu. Ano. Od té doby, co konzumujeme zvířecí těla, to skutečně neznamena, že máme rádi sami sebe. Ano. Pro mne, mít se rád, je tohle. Od té doby co se žívím světlem, cítím se spojena se vším, a je pravda, že je pro mne nemyslitelné konzumovat zvířecí těla. Zvířata jsou naší součástí a jsou tak důležitá, jako lidské bytosti. A já skutečně respektuji přírodu, jejíž součástí jsou zvířata. Lidstvo prochází touto zkušeností a myslím si, že je to jen o čase,

až si budeme vědomi
a probudíme se k něčemu
více harmonickému,
milujícímu a přestaneme
zabíjet zvířata.
Protože já si myslím,
že zabíjením zvířat,
zabíjíme také část sebe,
jelikož jsme všichni jedno.
Jelikož se
více a více lidí
stává vegetariány,
přinejmenším
více lidí se stává
bdělými,
takže mám velkou víru, že to
skutečně uděláme pro lásku
ke všemu a pro všechny.
Podobně jako u všech
ostatních brethariánů,
znovuobjevení svých
schopností
udržet se
na kosmické energii je,
dostat se opět ve
spojení se všudypřítomnou
univerzální láskou.
Když jsem se začínala
dozvídat o energii,
abych tak řekla, a ta energie
je energie života, která
proudí skrz každého z nás.
A objevila jsem
něco úžasného,
že je pro mne zřejmé
se jí vyživovat,
protože
v ní mám totální důvěru
a myslím, že to je perfektní.
Je to tak silné,
tak neomezené
a tak mnoho lásky – tohle
žití, slovy nemohu popsat,
co cítím.
Mohu říci,
že energie života
je to, co je – zastupuje
vše v životě.
Vše je tvořeno
touto energií života

a závisí na tom,
kdo nebo co jí vibruje,
projevuje se jako záležitost –
v tvarech předmětů,
zvířatech, lidech, barvách,
zelenině, přírodě.
Myslím, že to je způsobeno
touto vibrací,
ale nejsem vědec.
Jen se to snažím vyjádřit,
jak nejlépe dovedu, protože
slovy to skutečně nemůžeme
vyjádřit.
Ale mohu říci,
že je mi požehnáním,
že jsem to poznala
v tomto životě.